

Η ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΠΡΙΝ από 30 χρόνια φάνταζε αδιανόητο, σήμερα είναι πραγματικότητα. Οι επιχειρήσεις πλέον διεθνοποιούνται με ρυθμούς καταγιστικούς. Την ανάγκη για διεθνοποίηση ευτυχώς έχουν αντιληφθεί και οι ελληνικές επιχειρήσεις. Σήμερα είναι αρκετές πλέον εκείνες οι οποίες έχουν επεκτείνει την παραγωγική δραστηριότητά τους εκτός Ελλάδας γνωρίζοντας μεγάλη επιτυχία και είναι ακόμη περισσότερες αυτές που εξετάζουν τη δυνατότητα να κάνουν το ίδιο.

Αρωγοί στη διεθνοποίηση των ελληνικών επιχειρήσεων στάθηκαν ποικίλοι παράγοντες. Ένας από αυτούς είναι η δημιουργία της ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς που επέτρεψε τη σύσταση διευρωπαϊκών δικτύων και παράλληλα ώθη-

σε τους παραγωγούς να μεταφέρουν την παραγωγή τους εκεί όπου υπάρχουν συγκριτικά πλεονεκτήματα. Ένας άλλος πολύ σημαντικός παράγοντας είναι η είσο-

Για την έξοδο τους
από τα ελληνικά
σύνορα απαιτείται
βελτίωση
των συστημάτων
διοίκησης

δος της Ανατολικής και Κεντρικής Ευρώπης στη σφαίρα της ελεύθερης αγοράς, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα εκμετάλλευσης πρόσφορων ευκαιριών

στις ελληνικές επιχειρήσεις. Η εν λόγω περιοχή αντιπροσωπεύει ένα σύνολο εκατό εκατομμυρίων καταναλωτών με συνεχώς αυξανόμενη αγοραστική δύναμη και ισχυρή ροπή προς κατανάλωση.

Άλλοι παράγοντες που ενίσχυσαν την πραγματοποίηση άμεσων ελληνικών επενδύσεων σε χώρες του εξωτερικού ήταν η απελευθέρωση της κίνησης κεφαλαίων και μια σειρά από ρυθμιστικές πράξεις της Τράπεζας της Ελλάδος καθώς και ο αναπτυξιακός νόμος 1892/90, ο οποίος με τις πρόσφατες τροποποιήσεις – και υπό ορισμένες προϋποθέσεις – επιδοτεί επενδύσεις σε τρίτες χώρες. Αυτού του είδους τα χρηματοοικονομικά κίνητρα έχουν ως τώρα ενισχύσει κυρίως μικρομεσαίες επιχειρήσεις που έχουν μεγάλη ανάγκη κεφαλαίων, αντίθετα με τις μεγάλες ελληνι-

κές επιχειρήσεις οι οποίες μπορούν να ελπίζουν στην εξεύρεση εναλλακτικών πηγών, τόσο εγχώριας όσο και διεθνούς προέλευσης χρηματοδότησης.

Βέβαια η επέκταση των δραστηριοτήτων της επιχείρησης δεν αποτελεί πανάκεια ή μια απόλυτη συνταγή επιτυχίας. Οι κίνδυνοι που ελλοχεύουν είναι αρκετοί. Ο πιο σημαντικός από αυτούς είναι η οικονομική και πολιτική ρευστότητα του περιβάλλοντος. Η συνειδητοποίηση του γεγονότος ότι ζούμε σε έναν ευμετάβλητο κόσμο, με έναν κατ' επέκταση υψηλό βαθμό αβεβαιότητας, υποχρεώνει τα στελέχη μιας επιχείρησης να βρίσκονται σε διαρκή εγρήγορση, ώστε να προσλαμβάνουν όλα τα ερεθίσματα και να προλαβαίνουν να αντι-

δρούν εγκαίρως στις διεθνείς εξελίξεις. Η πολιτική ρευστότητα εκφράζεται με κυβερνητική αστάθεια ή με ένταση στις διακρατικές σχέσεις. Σκεφθείτε, για παράδειγμα, τον προβληματισμό των διεθνών χρηματαγορών από τις εντάσεις στη Μέση Ανατολή καθώς και από την τρομοκρατία. Ωστόσο ο μεγαλύτερος κίνδυνος είναι αυτός των συναλλαγματικών ισοτιμιών, αφού οι διακυμάνσεις τους είναι αρκετές για να καταστήσουν μια επιχείρηση κυρίαρχη δύναμη ή να τη βγάλουν έξω από το παιχνίδι. Το ερώτημα λοιπόν που τίθεται είναι ποιες είναι αυτές οι εταιρείες που έχουν τη δυνατότητα να διαδραματίσουν αποτελεσματικά ένα ρόλο στη διεθνή επιχειρηματική σκηνή, πέρα από τα ελληνι-

κά σύνορα. Γενικότερα θα μπορούσαμε να πούμε ότι είναι εκείνες οι οποίες έχουν βελτιώσει τα συστήματα διοίκησης τους, έχουν προχωρήσει σε επενδύσεις εκσυγχρονισμού και παρουσιάζουν καινοτομίες στο κόστος, στα προϊόντα ή στην παραγωγική διαδικασία, καθώς και εκείνες οι οποίες διαθέτουν σημαντική ευελιξία λόγω του είδους του προϊόντος τους ή του μεγέθους της εγκατάστασης που απαιτείται για τη διείσδυσή τους.

ΑΝΔΡΙΑΝΑ ΚΟΥΤΑΒΑ

Τεταρτοετής φοιτήτρια
του Τμήματος ΔΕΤ
του Οικονομικού
Πανεπιστημίου Αθηνών